

Arrest

nr. 52 773 van 9 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VANDEVYVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Kirgizisch staatsburger te zijn van Tataarse origine. U werd geboren op 29 april 1980 in de Kirgizische hoofdstad Bishkek. In 1999 kwam u naar België, waar u op 9 november 1999 asiel aanvraagde. Na een weigeringsbeslissing keerde u in 2000 naar Kirgizië terug. In de zomer van 2010 verloofde u zich met A. T. (...).

Uw problemen begonnen nadat u in 1996 vanuit Litouwen auto's in Kirgizië ingevoerd had. Een van die auto's verkocht u aan een zekere B. (...), die op dat moment werkte bij de SNB (Kirgizische staatsveiligheidsdienst). Een week na de verkoop belde B. (...) u op met de mededeling dat de auto die u aan hem verkocht had een gestolen wagen was en hij eiste zijn geld terug. U gaf hem

5500 dollar terug, terwijl hij zelf maar 5000 dollar betaald had. Toch bleef B. (...) u lastigvallen aangezien hij u evenals uw vader ervan verdacht deel uit te maken van een bende die gestolen auto's vanuit Litouwen naar Kirgizië bracht. In november 2008 werd u samen met uw vader door de Leninski ROVD aangehouden, mogelijk op aansturen van B. (...). Jullie verzetten jullie tegen jullie arrestatie en raakten slaags met de politieagenten. Gedurende drie dagen werden jullie vastgehouden. Uiteindelijk kwamen jullie vrij tegen betaling van 3000 dollar ter compensatie van verwondingen die jullie de dienstdoende agenten hadden toegebracht. Hiermee was de zaak gesloten. B. (...) liet u echter niet met rust. Meermaals had u woorden met hem en één keer werd u door onbekenden in elkaar geslagen met de groeten van B. (...). In de nacht van 6 op 7 juli 2010 werd een fles met benzine in jullie huis gegooid. De fles kwam terecht in een kamer op de eerste verdieping, die vervolgens in brand vloog. Uw moeder belde de brandweer, maar uiteindelijk slaagden jullie erin de brand zelf te blussen. Uw vader deed later wel aangifte van dit incident bij de politie. Op 28 juli 2010 kwam B. (...) naar uw huis. U opende de deur en zag dat hij een pistool in de hand had. U zette het op een lopen, maar B. (...) beschoot u met rubberkogels. Hierdoor verloor u het bewustzijn en B. (...) vluchtte weg. Na dit incident besloot u uw land te verlaten. U had even voordien een visum aangevraagd voor Litouwen omdat u van plan was opnieuw auto's vanuit Litouwen in te voeren. Toen u op 1 augustus 2010 uw visum ontving, besliste u om opnieuw naar België te gaan.

U verliet Kirgizië uiteindelijk op 1 augustus 2010. Vanuit Almaty (in Kazachstan) nam u het vliegtuig naar Litouwen, met een tussenstop in Kiev. U bereikte Litouwen op 2 augustus 2010. In Litouwen nam u een bus naar België, waar u op 4 augustus 2010 aankwam. Na uw aankomst logeerde u een aantal weken bij uw broer, R. K. (...) (O.V. 4.907.633), alvorens op 13 september 2010 voor de tweede keer asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen kende met een zekere B. (...), die bij de politie werkte. Hij begon u lastig te vallen nadat u hem in 1996 een gestolen auto verkocht had.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo verklaarde u al op 4 augustus 2010 in België aangekomen te zijn (CGVS, p. 13), maar diende u pas op 13 september 2010 een asielaanvraag in. Toen u gevraagd werd naar de reden voor deze laattijdige aanvraag, antwoordde u dat u dacht dat uw verloofde eveneens naar België zou komen en u op haar wachtte om een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 13-14). Deze verklaring is echter niet afdoende, te meer omdat u in 1999 reeds een asielaanvraag in België had ingediend en u bijgevolg op de hoogte was van de voorwaarden waaraan een asielaanvraag moet voldoen. Hierdoor wordt in hoge mate afbreuk gedaan aan de ernst van uw vrees.

Verder moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo verklaarde u dat er in de nacht van 6 op 7 juli 2010 een fles met benzine in jullie huis gegooid werd. Uw vader zou hiervan later aangifte gedaan hebben bij de politie (CGVS, p. 17). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt. U verklaarde wel dat het aangiftedocument in uw tas zat die gestolen werd in het Brusselse Noordstation nadat u asiel had aangevraagd (CGVS, p. 10). Deze verklaring is echter niet afdoende. U was immers in het bezit van dit document op het moment dat u uw asielaanvraag indiende en had bijgevolg de kans om dit aangifteformulier voor te leggen, wat u evenwel niet deed. U vermeldde evenmin dat u over een dergelijk document beschikte. Uw argumentatie als zou u niet geweten hebben dat u verondersteld werd dit document voor te leggen op het moment van uw asielaanvraag voldoet niet. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u er namelijk duidelijk op gewezen dat u alle stukken die u in uw bezit had, diende voor te leggen en u geen documenten mag achterhouden. Daar komt nog bij dat u geen aangifte hebt gedaan van de diefstal, terwijl er op het moment van dit incident zelfs politieagenten in het station aanwezig waren (CGVS, p.10). U kon overigens geen geldige verklaring geven voor het feit dat u naliet aangifte te doen. In eerste instantie argumenteerde u dat u niet wist tegen wie u klacht moest indienen (CGVS, p. 10). Daarna gaf u aan dat u eigenlijk niet wist waarom u geen aangifte had gedaan alsook dat u misschien in shock was en er niet aan gedacht had (CGVS, p. 10). In dit kader dient er bovendien op gewezen te worden dat u niet eens wist wanneer uw vader aangifte gedaan had van de aanslag op jullie huis alsook bij welke politiedienst hij hiervoor langsging (CGVS, p. 17). Verder vermeldde u dat u in november 2008 samen met uw vader door de Leninski ROVD was opgepakt en gedurende drie dagen vastgehouden werd, waarschijnlijk in opdracht van B. (...) omdat u destijds een valse auto ingevoerd en verkocht had (CGVS, p. 15-16). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel bewijs voorleggen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat de problemen die u aanhaalt, teruggaan tot 1996 (CGVS, p. 15), maar u bij uw eerste asielaanvraag in België, in 1999, nergens melding heeft gemaakt van het feit dat u problemen kende met B. (...). Daar komt nog bij dat u opvallend weinig informatie kon geven omtrent B. (...) en zijn motieven. Zo wist u niet eens wat de familienaam van B. (...) was (CGVS, p. 15) noch wat zijn functie bij de politie was (CGVS, p. 18). Verder veronderstelde u dat B. (...) de fles met benzine in jullie huis gegooid had, maar kon u geen reden aanhalen waarom hij dit gedaan zou hebben (CGVS, p. 18). U had evenmin enig idee waarom B. (...) op 28 juli 2010 naar uw huis kwam

(CGVS, p. 16) en kon niet aangeven waarom hij u vandaag nog zou lastigvallen (CGVS, p. 19). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties uw Kirgizisch reispaspoort met daarin een Litouws visum voor te leggen. U zei wel dat u uw paspoort verloren had, maar wist niet eens waar of wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 10). Deze verklaring is bijgevolg weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder uitgehold.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient bovendien vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u niet op bescherming kon rekenen van uw autoriteiten. Zo hebt u nooit klacht ingediend tegen het feit dat u herhaaldelijk door B. (...) zou lastiggevalen zijn (CGVS, p. 20). U hebt nooit aangifte gedaan van het feit dat u in elkaar geslagen werd op vraag van B. (...) (CGVS, p. 20) noch van het feit dat B. (...) op 28 juli 2010 op u geschoten had (CGVS, p. 17). U wierp wel op dat u in het verleden ooit klacht had ingediend, maar er nooit gevolg gegeven werd aan deze klacht (CGVS, p. 20). Toen u na uw terugkeer naar Kirgizië in 2000 opnieuw ging studeren aan de universiteit, raakte u immers verwickeld in een gevecht met een andere student. U verklaarde hiervan aangifte gedaan te hebben bij een bewaker van de veiligheidsdienst die op dat moment langskwam. Hierop zou de bewaker gevraagd hebben wat hij met de klacht moest aanvangen, meer bepaald of hij er gevolg diende aan te geven of jullie zelf tot een compromis zouden komen. Jullie besloten zelf een compromis te zoeken (CGVS, p. 20). Het feit dat er aan deze klacht geen gevolg verleend zou zijn, is bijgevolg geen gerechtvaardigd argument aangezien u zelf op een compromis hebt aangestuurd. Verder wierp u op dat de politie niets ondernomen had nadat uw vader klacht had ingediend omwille van de aanval op jullie huis (CGVS, p. 17). Ook dit argument is niet afdoende, aangezien u zelf nooit geïnformeerd hebt naar de stand van zaken (CGVS, p. 18) en bijgevolg onmogelijk kon weten of de politie daadwerkelijk iets ondernomen had. Tot op heden hebt u immers geen enkele poging gedaan om te achterhalen of de politie al resultaat geboekt heeft en de dader(s) al gevonden is (zijn) (CGVS, p. 18). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, maakte u verder evenmin aannemelijk dat er vandaag in uw hoofde nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat. Zo zijn er sinds uw vertrek uit Kirgizië geen problemen meer geweest. U maakte wel melding van het feit dat uw jongste broer aangevallen werd met een mes omdat iemand zijn auto wilde afnemen, maar kon niet zeggen wie achter deze aanval zat (CGVS, p. 19). Daarenboven had u geen enkel idee wat B. (...) vandaag nog van u zou willen (CGVS, p. 19).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Kirgizische identiteitskaart, rijbewijs en een cd-rom met beelden van etnische onlusten in Kirgizië), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De cd-rom bevat beelden aangaande de algemene veiligheidssituatie in Kirgizië, maar onderschrijft uw persoonlijke problemen niet. U komt immers zelf niet in beeld en wordt ook nergens vernoemd. Bovendien bent u zelf van Tataarse origine. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt daarenboven dat bij deze onlusten geen Tataren betrokken waren.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw broer, R. K. (...) (O.V. 4.907.633), eveneens besloten werd tot de weigering van de vluchtelingstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Elke asielaanvraag wordt echter op zijn persoonlijke merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een summier weergave van het door hem voorgehouden asielrelaas en voegt als bijlage bij het

verzoekschrift een document toe waaruit naar hij voorhoudt blijkt dat zijn vader wel degelijk een klacht heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van de brandstichting op 7 juli 2010.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker door een loutere herhaling van zijn reeds eerder voorgehouden relaas in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat het door verzoeker bijgebrachte document waarvan hij beweert dat het een bewijs is dat zijn vader wel degelijk een klacht indiende naar aanleiding van de brandstichting niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

Verzoeker weerlegt derhalve op generlei wijze de uitgebreide motivering van verwerende partij waarbij deze tot het besluit komt dat aan het door verzoekers voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT